

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa W.W.

przeciwko K. Zakładowi Pracy Chronionej Sp. z o.o. w Ś.

o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2005 r.,

na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś.

z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt VII Pa .../04,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2004 r., VII Pa .../04, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ś. zmienił, w wyniku apelacji obu stron: powoda W.W. i pozwanego K. - Zakład Pracy Chronionej Sp. z o.o. w Ś., wyrok Sądu Rejonowego w Ś. w ten sposób, że odsetki ustawowe od zasądzzonego odszkodowania zasądził od dnia 25 lutego 2003 r., zaś koszty procesu za postępowanie pierwszoinstancyjne obniżył do kwoty 240 zł, oddalił apelacje stron w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Powyższy wyrok zaskarżyła kasacją strona pozwana i zarzucając naruszenie prawa materialnego – art. 8, 9, 100 § 2 pkt 2 i 6 k.p. oraz art. 83 § 1 w związku z art. 300 k.p., art. 203 k.h. w związku z art. 58 § 1 k.c. oraz naruszenie przepisów

postępowania – art. 382 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c., wniosła o jego zmianę i oddalenie powództwa za zwrotem kosztów postępowania, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W ocenie skarżącej „skierowanie kasacji i wniosek o jej rozpoznanie” jest uzasadniony „powagą wykazanych naruszeń prawa materialnego i procesowego (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w § 2, może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, zaś stosownie do przepisu art. 393³ § 1, kasacja - obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia oraz wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu uchylenia lub zmiany - powinna zawierać także przedstawienie okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie.

Zważywszy, że wstępne badanie kasacji odbywa się przed jej rozpoznaniem, a więc przed podjęciem oceny, czy przytoczone w kasacji podstawy są usprawiedliwione (art. 393¹¹ - art. 393¹³ k.p.c.), należy dojść do wniosku, iż Sąd Najwyższy powinien dysponować także tymi argumentami strony skarżącej, które - jej zdaniem - uzasadniają przyjęcie kasacji do rozpoznania. Bez tych argumentów, nawiązujących wprost do treści art. 393, kasacja byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach badania wstępnego - nazbyt dowolna. Należy jeszcze zwrócić uwagę, że, nowelizując art. 393³ k.p.c., ustawodawca nie tylko postawił kasacji nowe, dodatkowe wymagania konstrukcyjne, ale także zmienił językową i logiczną strukturę tego przepisu. Dzieląc go na dwa paragrafy, wyraźnie rozgraniczył wymagania konstrukcyjne kasacji, których spełnienie sprawia, że podejmowana przez stronę czynność procesowa nosi cechy kasacji (jest kasacją), od wymagań stawianych kasacji jako pismu procesowemu. Taka metoda konstruowania środków

prawnych jest zresztą charakterystyczna dla wszystkich, znanych kodeksowi postępowania cywilnego, środków odwoławczych (apelacji - art. 368 i zażalenia - art. 394 § 3). Została zastosowana także w odniesieniu do kasacji (art. 393³ w poprzednim brzmieniu), z tym że obecnie prawodawca doprowadził do jednoznacznego wyodrębnienia i określenia w § 1 tych wymagań kasacji, które doktryna określa mianem jej „cech istotnych (kreatywnych)” (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r. II CKN 1385/00 – OSNC 2001 nr 3 poz. 51).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, pochodzącym zarówno z okresu obowiązywania kodeksu postępowania cywilnego z 1930 r., jak i z okresu po dniu 1 lipca 1996 r., przekonywająco i jednoznacznie wyjaśniono, że braki kasacji w zakresie elementów konstrukcyjnych powodują, iż kasacja jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, i w związku z tym podlega odrzuceniu *a limine* (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1936 r., C.II. 859/36, Zb. Urz. 1937, poz. 109, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1936 r., C.II. 1811/36, "Przegląd Prawa i Administracji im. E. Tilla" 1937, nr 2, poz. 118, uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1938 r., C.III. 319/37, Zb. Urz. 1938, poz. 303, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59 albo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151).

W związku z powyższym należy wyrazić pogląd, że brak kasacji w zakresie przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) nie podlega naprawieniu w sposób właściwy dla usuwania braków formalnych pisma procesowego, co powoduje odrzucenie kasacji bez wzywania o uzupełnienie tego braku.

W niniejszej kasacji nie zostały przedstawione okoliczności, o jakich mowa w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. Nie ulega bowiem wątpliwości, że w kasacji skarżący przedstawił wywody i argumentację prawną stanowiące uzasadnienie przytoczonych podstaw kasacyjnych (art. 393³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Tymczasem, jak trafnie przyjęto w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r. V

CKN 1780/00 (OSNC 2001 nr 3 poz. 52), odwołanie się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bez przedstawienia okoliczności wskazanych w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., nie stanowi spełnienia obowiązku określonego w art. 393 k.p.c.

W uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 r. III CZ 36/01 (OSNC 2002 nr 2 poz. 22) sformułowano prawidłowy pogląd, że „stawiane kasacji wysokie wymagania profesjonalne (por. art. 393² k.p.c.) są wystarczającym oparciem dla tezy, że okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji powinny być, podobnie jak pozostałe elementy przewidziane w art. 393³ § 1 k.p.c., przedstawione w wydzielonej części kasacji, jako odrębny typograficznie element pisma procesowego, obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, a także wniosku o uchylenie lub zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany. Kasacja powinna być zatem tak skonstruowana i zredagowana, aby zarówno przeciwnik procesowy, jak i Sąd Najwyższy, nie musiał poszukiwać w wywodzie kasacyjnym, a tym bardziej domyślać się, wszystkich jej elementów.

Z kolei w postanowieniu z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01 (OSNC 2002 nr 1 poz. 11 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 393³ § 1 pkt 3 i art. 393 § 1 pkt k.p.c.), polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen.

W konkluzji należy stwierdzić, że niniejsza kasacja nie spełnia żadnego z tych wymagań odnoszącego się do obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.